

Škála barev

* Červená *

Ignis Ornetová vyklouzla hlavní bránou do ulice jako první. První se samozřejmě odpojila Diamon Sfaleriová, která zcela jistě neopustila palác branou, ale některou z mnoha tajných chodeb, které geotikové rádi vytvářeli a používali. Ignis měla s hrdiny jisté zkušenosti, a tak si dobře spočítala, že tato výprava není běžnou výpravou. Bude vyžadovat hodně přemýšlení a taktiky. Tedy vlastnosti, které předurčují Riddicka Fieruna k rychlému rozhodování a brzkému odchodu na lůžko. Ignis si uvařila malý šálek červeného čaje, z něhož se linula podivně štiplavá vůně, zabořila se do velkého polstrovaného křesla a nohy natáhla na lenošku před krbem. Trochu poopravila plameny tančící jí před očima, aby ji nerušily, zvrátila hlavu do opěradla křesla a jala se podrobovat své myšlenky tvrdé kázni. Hodinu po půlnoci poslala posla se vzkazem do hostince U zeleného hroznů. Když se do hodiny nevrátil, povzddechla si, zformovala plameny v krbu do jedné ohnivé runy a vyslala ji komínem do noci. Tentokrát byla úspěšná, protože již za dvacet minut kdosi klepal na dveře její pracovny.

„Dále,“ nenamáhala se ani sundat nohy z lenošky. Věděla, že této návštěvě to vadit nebude.

„Dobrý večer,“ řekl příjemný čistý hlas, který naplňoval okolí laskavým teplem.

„Nech toho,“ zamračila se Ignis a dívka v temně rudých šatech, které víc odhalovaly, než skrývaly, se rozvalila na divanu vedle krbu. Byla spíš menší, štíhlá s drobným poprsím. Její oči vypalovaly díry do všeho, nač se zahleděly, a její vlasy byly rudé jako kousek látky, který jí kryl velmi malou část stehů. Jmenovala se Lola Testrová a způsobovala rozruch na všech kolejích pyretiků, nesoustředění studentů a časté souboje o něčí uraženou čest. V oboru byla dobrá. Dost dobrá, ale neměla žádnou disciplínu.

„Vyrušila jsem tě?“ zeptala se mile Ignis a přemýšlela, jakou nečekanou odpověď si Lola vymyslí.

„Ani ne. Všichni v hospodě mají stejně moc práce s hašením. Když vybuchl krb naproti šenku, byl z toho jen zmatek. Žádná zábava,“ odtušila líně Lola.

„A posel?“

„Trochu ho to popálilo.“

„To je mi líto,“ protáhla strojeně Ignis, a dokonce i jednoduchému roburovi muselo být jasné, že jí to vůbec líto není. Ta holka ho zase oblbla a určitě rychle opila. Lola byla ve svém věku podmanivě krásná a žádoucí, čehož uměla mistrně využívat. Opíjet posly, které za ní občas poslala Ignis, jí dělalo radost. Ignis se minulý týden zamyslela nad tím, zda jí zase nedělá radost posly k lola posílat. Obvykle totiž poslala toho, s kým nebyla zrovna moc spokojena.

„Náš řád musí splnit důležitý úkol a já se rozhodla, že jeho splněním pověřím tebe.“

„Si děláte srandu,“ vyprskal Lola.

„Pardon,“ dodala.

„Ujišťuji tě, že o vtip rozhodně nejde.“

„Představení koleje budou mít výhrady,“ ztuhla Lola a předvedla jednu ze svých ukázkových póz.

„Přestaň blbnout. Tohle možná platí na ně, ale ne na mě,“ sekl do ní ostrý hlas Ignis Ornetové.

Ignis byla tím jediným, co dokázalo lola zkrotit a udržet mezi mantinely kolejních předpisů a nařízení. Někdy to byla velice vysilující práce, ale každé drobné vítězství považovala Ignis za svůj další mistrovský kus.

„Přidáš se k výpravě, která půjde do Kalmarských lesů. Potvrdíte či vyvrátíte informace o novém hrdinovi, který se prý v tom kraji vyskytuje. Pokud hrdinu najdete, přiveďte ho sem.“

„Bude to výprava našeho řádu?“ zamračila se Lola, protože měla pocit, že tohle není další ze zkoušek její učitelky.

„Z každého řádu byl pověřen jeden zástupce. Takže tvým úkolem bude zjistit co nejvíc a pokud hrdina skutečně existuje, musí se dostat nejprve k nám.“

„A co ohnivý posel nebo nahlížení plameny.“

„Hlouposti. Hrdinu takovým primitivním způsobem najít obvykle nelze. Nevíme, jaké má schopnosti. Ani jak je mocný. Možná to neví ani on sám. Hodinu před svítáním se budeš hlásit tady. Mně. Máš tedy dost času na potřebné přípravy a studium. Veškeré vybavení řádu je ti k dispozici.“

„To rozhodně ne!“ švihla břitkou větou po dívce, když spatřila, jak jí zaplály oči.

„Každé slovo má své hranice. Tam budeš mít přístup, až si to zasloužíš. Teď odejdi a připrav se.“

Iola se lehce uklonila, což činila vždy, když se cítila ukřivděně a vyšla pomalu z pokoje.

Ignis se zaposlouchala do ticha a usoudila, že je nejvyšší čas jít spát. Na její pokyn se rozpálený kov dveří slil v jednolitou masu a stejně tak se zachovaly rámy oken. Jediný přístup do pokoje byl komínem, což byla v případě sídla řádu pyretiků cesta nepřístupná.

* Bílá *

Torus Winder se k východu z paláce neobtěžoval, prostě vyskočil oknem a nechal se příjemně vonícím větrem donést na balkón své pracovny. Už během letu mu bylo jasné, koho úkolem pověří. V dnešní nejisté době je třeba poslat někoho naprosto loajálního a přitom dostatečně schopného. Taková osoba byla pouze jedna. Erik Finland. Ten mladý chlapec mu byl naprosto oddán a zcela ho zbožňoval. Torus ho na oplátku za jeho časté službičky učil některým dovednostem, které v učebním řádu jeho ročníku nebyly. Noční vánek se tedy lehce otřel několikrát o čelo spícího mladíka a za několik minut se Erik snesl na balkón vedle svého mistra. Klekl na jedno koleno a sklonil odevzdaně hlavu. Obličej mu zakryly husté rovné havraní vlasy dlouhé pod ramena. Přesto mezi prameny vlasů svítil jiskrný pohled černých očí.

„Můj pane?“

„Vstaň chlapče,“ pokynul mu Torus a něžně ho vzal za rameno. I v gestech je třeba být přesný. Torus si prostě rád hrál na diplomata.

„Náš řád musí splnit úkol, před jaký jsme dosud nebyli postaveni. A já zvolil tebe, Eriku Finlande. Dle mého soudu jsi dostatečně nadaný a dostatečně loajální k našemu řádu, abys byl hoden splnění tohoto úkolu.“

„Jsi velice laskav, mistře,“ špitl tiše Erik a opět se uklonil.

Vítr jakoby kolem nich ustal. Pravdou bylo, že opravdu ustal, aby nikdo nemohl větrnou cestou ani jinou zjistit, co si ti dva povídají.

„Zítřka před svítáním se v sále ministerstva přidáš k výpravě, která míří do Kalmarských lesů. Podle ministra Ebroka v těchto lesích žije nový hrdina. Sám ministr nás požádal vyšetřit tuto zvěst a pokud je to pravda, jistě sám uznáš, že je nejvyšším zájmem dostat hrdinu do sídla našeho řádu. Připojíš se k družině zástupců ostatních řádů a dohlídneš na to, aby se hrdina dostal sem.“

„Jak si přeješ, mistře.“

„Nyní jdi. Připrav se na cestu a hodinu před východem slunce buď v sídle ministra Ebroka. Nechtě je tvůj vítr příznivý a jeho hlas dolétne až sem.“

„Budu Vás pravidelně informovat, mistře. Samozřejmě nenápadně.“

Na to se vzduch okolo nich zavlnil a opět rozpohyboval. Erik se snesl o několik pater níže, kde se nacházely pracovny studentů, a Torus se spokojeně odebral do ložnice. Okno nechal dokořán otevřené, aby mohl do místnosti proudit příjemný noční vítr.

* Fialová *

Riddick Fierun rázoval svižně širokou Králičí ulicí ke kasárnám roburů a zuřivě se snažil najít vhodného kandidáta na nadcházející výpravu. Teprve před velikou železnou branou kasáren se rozhodl. Nechal si do taktického sálu přinést všechny mapy a spisy týkající se Kalmarských lesů, slušnou zásobu vína, porci uzeneho a zavřel za sebou těžké dubové dveře. Jen jednou zazvonil na posla, kterému předal pověřující dokumenty, a pak usnul v křesle s nedopitou lahví v ruce.

* Modrá *

Hydratus Malensy si nedělal těžkou hlavu s rozhodováním. Zástupce svého řádu měl již vybraného, když opouštěl poradu Alfréda Ebroka. Tom Aquilla byl pro tento úkol jako stvořený. Zrovna dnes se spolu dostali do pře ohledně přístupu k některým zásadám aquatiků. Nutno dodat, že se vlastně

dostali do konfliktu, který vyústil v drobnou šarvátku v zahradě loveckého zámečku kousek od honosného sídla hraběte Albertise. Ačkoliv Hydratus nesouhlasil s Tomovým pohledem na současný vývoj jednotlivých řádů, musel uznat, že je chlapec jedním z nejnadanějších žáků, jaké za svůj život potkal. Vlastně mu trochu připomínal jeho samého kdysi dávno. Tom nejednal zbrkle a stále se někde potuloval. Jestli měl setkání s obyvateli Kalmarských lesů někdo přežít, byl to zcela jistě Tom Aquilla. Hydratus ponořil pravou dlaň do malé křišťálové nádoby s vodou, z níž vedlo několik skleněných potrubí do stěn místnosti, a krátce pohnul prsty. Za několik minut se ozvalo slabé zaklepaní na dveře.

„Vstupte.“

Dveře se otevřely zcela obyčejně a do místnosti vstoupil mladý, dobře stavěný, spíše hubenější muž, kterému mohlo být stejně tak dvacet jako třicet let. Na hlavě nosil krátce střižené kaštanové vlasy a stejně tak hnědé oči. Byl oblečen do zcela promočeného bleděmodrého kolejního obleku.

„Ahoj Tome,“ pronesl nenuceně Hydratus.

„Mistře.“

„Ukončuji tvůj trest, protože mám pro tebe úkol. Ber to jako kolejní zkoušku svého stupně mistrovství.“

Tom Aquilla vyčaroval na obličeji výraz nejvyššího zájmu.

„V Kalmarských lesích se prý objevil nový hrdina a Alfréd Ebrok vysílá výpravu, která má onoho hrdinu bezpečně dopravit do Anxalasu.“

Tom se zamračil.

„Chápu. Vidím to naprosto stejně jako ty. Podle mě je hloupost dělat něco takového, ale ministerská rada si toho žádá,“ odtušil Hydratus a nalil si do veliké číše pramenitou vodu.

„Každý řád vysílá svého zástupce, takže i my se připojíme.“

„Jaký je můj úkol, mistře?“

„Dej pozor, ať se nestane nějaká katastrofa. Ti blázni budou chtít samozřejmě hrdinu jen pro svůj řád a mohli by nadělat spoustu problémů sobě i okolí.“

„Mám je hlídat?“

„Jen je nech, ať se mezi sebou škorpí. Hlavně, aby se nic nestalo okolnímu obyvatelstvu. A pamatuj, že jsi aquatik, tak neprováděj žádné jiné kousky.“

„V žádném případě?“ změnil svůj výraz na tázavý Tom Aquilla.

„Jen v případě krajní nouze. Sám víš, jak je to pro tebe nebezpečné,“ zamyslel se krátce Hydratus.

„Mám si dát na někoho pozor?“

„Nejsem si jist, koho vyšle Ignis. Torus určitě vyšle Erika Finlanda, je to jeho poskok,“ dumal Hydratus.

„Je zkušený?“

„Je nadaný a naprosto loajální. Riddick by měl poslat Godrika. Myslím, že ten chlapík má skvělý orientační smysl a umí se rychle rozhodovat.“

„To ano, hostinec V Zátiší vymlátí ihned, jak mu někdo převrhl džbán piva.“

„Ano, ano, rozhoduje se rychle a zpravidla správně. Jak znám Diamon, bude její výběr velice pečlivý. Uvidíme.“

Hydratus se trochu mračil. Do té holky v šedém neviděl. Splývala s okolím jako ostatně všichni geotikové.

„Geotikům vadí přímé slunce,“ poznamenal Aquilla.

„Ano. Jdi se připravit, protože ráno těsně před rozedněním výprava vyráží od Alfréda Ebroka. Neměl bys zmeškat.“

„Mám se obléci tradičně?“

„To nechám na tobě. Domnívám se, že je třeba upřednostnit praktickou stránku věci. Však oba dobře víme, o čem mluvím, že pane studente?“ zazubil se Hydratus a pozvedl obočí. Tom se zašklebil, jakoby nevěděl, o čem je tu řeč.

„Zařídím se podle toho, mistře. Mám vám podávat informace o naší misi?“

„To nebude třeba. Nikdy nevíš, kdo poslouchá. Snad jen ve výjimečných případech. Když nad tím tak přemýšlím, než odejdeš na výpravu, zajdi k hokynářovi na rohu Růžové a udělej něco s těmi jeho škrpály. Už dva měsíce v nich má stále vodu. Někdo by mohl říci, že to je schválnost. Ostatně jeho

dcera byla minulý týden viděna s kočím Andrejem, takže bys měl spíš myslet na svou misi, než na holky, které rády kroutí zadkem.“

„Přiznám, že nevím, o kom mluvíte, mistře.“

„Jen se nedělej. Ta rudá holka od pyretiků, co motá hlavy všem klukům okolo. Myslím, že jsi ji minulý týden něčím rozhněval, protože málem podpálila celý jižní blok.“

„Moc si o sobě myslíš,“ zamračil se Aquilla.

„To je možné, ale vyhledávat spory není nejlepší cesta.“

„Klopit uši taky ne.“

„V tom s tebou, můj žáku, souhlasím. Necháme to tedy tak, jak to je. Jdi se připravit a ať jsi ráno tam, kde je tvé místo.“

„Ano mistře,“ uklonil se Aquilla a vydal se ke dveřím.

„Tome!“

„Ano, mistře.“

„Kousek modré barvy by se přeci jen hodil. Však víš, jde přeci i o náš řád.“

„Zajisté mistře. Dobrou noc.“

„Dobrou,“ usmál se Hydratus a bylo mu jasné, že noc bude dobrá. Tom Aquilla byl jedním z mála žáků, kteří ho dokázali stále překvapovat. Ač trochu tvrdohlavý, přeci velice zdatný.

* Šedá *

Diamon Sfaleriová kráčela tiše jako myška tunelem, který se před ní otevíral kamsi do tmy. Jeho stěny byly leskle černé a tlumeně svítily. Ten nepatrný zdroj světla geotikům stačil, aby se dokázali skvěle v podzemí pohybovat. Její drobné krůčky nebyly skoro slyšet na tvrdé podlaze chodby a její bledá tvář vypadala v matném osvětlení skoro démonicky. Byla zvyklá, že si jí nikdo moc nevšímá. Všichni geotikové ve společnosti splývali s davem, takže se jen těžko prosazovali do vyšších funkcí. Ostatně povětšinou to pro ně nebylo důležité. Zanechá otci vzkaz a sama se připojí k výpravě. Geotiky hrdinové nikdy moc nezajímali, ale Diamon tuto výpravu viděla jako příležitost k zviditelnění jejich řádu. Mnoho mladých studentů zamíří raději do řádu pyretiků, zephyrů, roburů či aquatiků už jen proto, že se tyto řády veřejně zviditelňují. Geotikové žijí a pracují v podzemí, takže jsou jaksí v ústraní. A Diamon by se tak ráda alespoň jednou pobavila na nějaké tancovačce, zašla na jarmark, na plese poklábosila o ženských starostech a radostech. Jenže geotikové nic takového nepodnikají, protože nevyčnívají z davu a každý je přehlídí. Také sluneční světlo jejich očím nedělá dobře a v noci se moc jarmarků nekoná. Jednou, když byla Diamon malá, koupila si červenou mašli, protože měla dojem, že jí bude slušet. Doma dostala nářez a ostatní geotikové o ní začali roznášet, že dělá hanbu svému otci, když se paktuje s pyretiky. Mašli zahodila. Kluci o Diamon nikdy nestáli. Nemalovala se, nenosila drahé šaty, mezi ostatními děvčaty se ztrácí. A geotikové se do nějakých vztahů moc nehrnou. Minulý týden v hostinci Pod Tejnou si všimla kluka, který hrál u krbu kostky. Mrkl na ni a dokonce se usmál. Zaskočilo jí to a zčervenala jak malina. Ačkoliv v jejím případě to vypadalo, jako by její bledý obličej dostal konečně zdravou barvu. Utekla.

„To se změnil,“ špitla odhodlaně a zahrnula do chodby vpravo. Musí se dobře připravit.